

Prasa litewska o traktacie polsko-litewskim w przededniu jego podpisania

W dniu 26 kwietnia 1994 r. w Wilnie przez prezydentów obu krajów został podpisany Traktat między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Litewską o przyjaznych stosunkach i dobrosąsiedzkiej współpracy. Na Litwie, jak i w Polsce, prasa poświęciła dużo uwagi negocjacjom nad dokumentem, aż do momentu jego ratyfikacji przez parlament w październiku 1994 r.

Na długo przed zawarciem traktatu, jeszcze na początku 1993 r., szereg republikańskich gazet litewskich, takich jak „Lietuvos rytas”, „Respublika”, „Lietuvos aidas”, „Tiesa”, „Kurier Wileński” oraz kilka mniejszych – „Voruta”, „Gimtasis kraštas”, „Atgimimas”, „SSI”, „Amžius” – zaczęło pisać o stosunkach litewsko-polskich. Trzeba przyznać, że nie wszystkie materiały wówczas nosiły charakter obiektywny. Często drukowano artykuły tendencyjne, a nawet wrogie wobec Polski. Najczęściej tym się zajmował organ stowarzyszenia „Vilnija” – „Voruta”, organizacji o charakterze ultranacjonalistycznym, która od momentu założenia w 1991 r. odnosiła się do Polski i Polaków z dużą niechęcią. W innych zaś gazetach, zwłaszcza tych większych, informacja była bardziej obiektywna. Drukowano w nich wywiady z czołowymi działaczami polskimi, artykuły litewskich historyków, polityków i działaczy społecznych, nieraz przedruki z polskiej prasy. Większość pism wypowiadało się za koniecznością podpisania traktatu z Polską, lecz pod warunkiem, że przeprosi ona Litwę za dokonaną „agresję” L. Żeligowskiego i późniejszą „okupację” Wileńszczyzny. Nie mniej uwagi poświęcano również mniejszościom narodowym – polskiej na Litwie i litewskiej w Polsce, Polskiemu Uniwersytetowi w Wilnie, działalności Armii Krajowej oraz autonomizacji Wileńszczyzny.

Część polityków litewskich i społeczeństwa była niezadowolona z treści zawartej z Polską 13 stycznia 1992 r. Deklaracji o Przyjaznych Stosunkach i Dobrosąsiedzkiej Współpracy i chciała, aby tekst traktatu jak najbardziej odpowiadał interesom Litwy.

* Doc. dr w Instytucie Nauk Politycznych, na Wydziale Nauk Politycznych i Zarządzania Uniwersytetu Michała Römera w Wilnie.

Pierwsze materiały dotyczące traktatu polsko-litewskiego w litewskiej prasie pojawiły się w styczniu 1993 r. „Voruta” zamieściła przedruk artykułu S. Stačiokasa z emigracyjnej gazety „Tėvynės žiburiai”, wydawanej w USA, w którym autor podzielił się swymi myślami odnośnie traktatu z Polską. Proponował on podpisać dwie umowy z sąsiadem: ogólną i zasadniczą. W ogólnej umowie, jego zdaniem, należało omówić podstawy handlu i inwestycji, transportu, tranzytu, wzajemnych rozliczeń oraz spraw granicznych i celnych. Natomiast w zasadniczej części proponował zamieścić mechanizmy rozwiązywania powstających sporów międzypaństwowych.

W opinii autora, traktat nie powinien poruszać możliwości uzyskania podwójnego obywatelstwa oraz aluzjom „autonomizacji” Wilna i Wileńszczyzny¹. „Lęk” przed Polską był obecny i w innych artykułach, zamieszczonych w tym piśmie. Charakterystycznym przykładem może służyć list do redakcji K. Jurgutisa, w którym traktat polsko-litewski był dorównany do ultimatum z 1938 r., za pomocą którego Polska zmusiła Litwę do nawiązania stosunków dyplomatycznych. Autor listu stawiał warunek, aby w tekście dokumentu została ujęta rezygnacja Polski ze wszelkich roszczeń terytorialnych wobec Wilna i Wileńszczyzny, jak również przeprowadzenia referendum ogólnonarodowego w sprawie traktatu z Polską².

Zjazd „Vilnii”, który się odbył 20 marca 1993 r., skierował do przewodniczącego litewskiego Sejmu Č. Juršėnasa i ministra spraw zagranicznych P. Gylysa swą rezolucję „O ocenie przedwojennej zaborczej polityki Polski”, w której oświadczył, iż nie można ufać Polsce, dopóki nie potępi ona agresji i zaboru części terytorium Litwy. Rezolucja „O antylitewskiej działalności Armii Krajowej” została wysłana do ministra sprawiedliwości RL J. Prapiestisa. Pod obu dokumentami podpisał się przewodniczący zjazdu „Vilnii” E. Gečiauskas³. W dniu 5 maja „Kurier Wileński”⁴ zamieścił wywiad z ambasadorem RP na Litwie J. Widackim a 12 maja 1993 r. dzienniki „Lietuvos rytas”⁵ i „Tiesa”⁶

¹ S. Stačiokas, *Reikalinga Lietuvos – Lenkijos sutartis (Dėl sutarties tarp Lietuvos Respublikos ir Lenkijos Respublikos parengimo)*, „Voruta”, 22–28.01.1993, s. 1.

² K. Jurgutis, *Tarpvalstybinė sutartis ar antrasis ultimatumas*, Voruta, 18–24.02.1993, s. 2.

³ „Voruta”, 8–14.04.1993, s. 4.

⁴ H. Mažul, *Chcielibyśmy być przynajmniej zrozumiani... rozmowa z ambasadorem Rzeczypospolitej Polskiej na Litwie J. Widackim*, „Kurier Wileński”, 5.05.1993, s. 1–4.

⁵ *Lenkija neketina atsiprašinėti už generolą L. Želigowską*, „Lietuvos rytas”, 12.05.1993, s. 3.

⁶ „Slegia istorija”, „Tiesa”, 12.05.1993, s. 8.

przedrukowały wywiad z ambasadorem, którego on udzielił dla „Tygodnika Powszechnego”. Wywiady te w większej mierze były podobne i rozpatrywały możliwości podpisania traktatu z Litwą, jak również sprawy polskiej mniejszości narodowej na Litwie.

„Generalnie stosunki polsko-litewskie w Polsce oceniane były zawsze dobrze, świętowano tu rocznicę zawarcia unii z Litwą, a wielu Polaków nie zdało sobie nawet sprawy, że Litwini na tę samą rocznicę spoglądają zupełnie inaczej (...)”⁷. Poruszając kwestie historyczne J. Widacki przyznał, że „Litwini mieli wobec Polaków pretensje o Wilno”. Powiedział, że „to nie Żeligowski przyłączył Wilno, tylko w efekcie jego działań wojskowych i politycznych, powstał taki twór jak Litwa Środkowa, gdzie odbyły się wolne wybory do Sejmu (...) Wyłoniony w wyborach Sejm przyjął uchwałę o przyłączeniu tych terenów do Polski. W ten sposób granica między Litwą a Litwą Środkową stała się państwową granicą polsko-litewską, została zaakceptowana przez Radę Ambasadorów Ligi Narodów 15 marca 1923 r., a 5 kwietnia granicę tę uznały Stany Zjednoczone (...)”⁸. Stwierdził jednak, że sprawę przynależności Wilna w okresie międzywojennym, Litwini mogą interpretować inaczej niż historiografia polska.

Taką postawę polskiego dyplomaty ostro skrytykowało MSZ Litwy⁹, wydając odpowiednie oświadczenie oraz lider sejmowej opozycji V. Landsbergis¹⁰. W jego opinii, poruszanie przez ambasadora kwestii Litwy Środkowej – to odwoływanie się do starej ekspansjonistycznej koncepcji przedwojennej Polski.

W drugiej połowie 1993 r. litewska prasa pisała o problemach Wschodniej Litwy, czyli Wileńszczyzny¹¹, mniejszościach narodowych¹², rozważała o dzia-

⁷ „Kurier Wileński”, ibidem.

⁸ Ibidem.

⁹ *URM pareiškimas dėl Lenkijos ambasadoriaus interviu*, „Tiesa”, 8.05.1993; *Lietuvos Užsienio reikalų ministerija ir Lenkijos ambasadorius pasikeitė nuomonėmis apie istorijos faktų vertinimą*, „Lietuvos rytas”, 8.05.1993, s. 2; *Ir ambasadoriai klysta*, *Respublika*, 13 V 1993.

¹⁰ *Vilniaus okupacijos teisinimas oficioze, Seimo opozicijos lyderio pareiškimas dėl Lenkijos ambasadoriaus Lietuvoje pozicijos*, „Lietuvos aidas”, 6.05.1993, s. 4.

¹¹ Jako przykład może służyć sprawozdanie z narady części partii politycznych Litwy w Państwowej Komisji Problemów Regionalnych. Zob. „Lietuvos žinios”, 24–30.09.1993, nr 38, s. 2.

¹² Pro Memoria dla premier H. Suchockiej, w którym przedstawiciele litewskich organizacji zwracali uwagę na istniejące problemy litewskiej diaspory na Sejneńszczyźnie i Suwalszczyźnie, „Voruta”, 7–13.10.1993, s. 1.

łałości AK na Wileńszczyźnie¹³ oraz od czasu do czasu publikowała różnego rodzaju wypowiedzi przedstawicieli litewskich organizacji na świecie¹⁴. Należy odnotować, że najwięcej artykułów bezpośrednio dotyczących stosunków litewsko-polskich pojawia się z początkiem 1994 r., prawdopodobnie dlatego, że rokowania traktatowe rozpoczęte przez delegacje obu państw latem 1993 r. osiągnęły szczytowy punkt i zbliżał się okres parafowania dokumentu.

Prasa litewska dosyć dużo miejsca poświęciła ostremu w formie memoriałowi 79 posłów polskiego Sejmu, głównie z SLD i PSL, który na początku stycznia 1994 r. został skierowany do Prezydenta RP L. Wałęsy, marszałka Sejmu J. Oleksego, Prezesa Rady Ministrów W. Pawlaka oraz ministra spraw zagranicznych Polski A. Olechowskiego. Swym memoriałem posłowie próbowali zakwestionować dotychczasowy dorobek negocjacji nad trakta-tem¹⁵.

Ważnym wydarzeniem w zbliżeniu narodów był „Okragły stół”, który odbył się w Warszawie z inicjatywy Klubu Miłośników Litwy, Fundacji Otwartej Litwy oraz Fundacji Stefana Batorego. W Warszawie gościła liczna delegacja litewska, w skład której wchodziłi znani na Litwie politycy, historycy, dziennikarze, działacze społeczni, której celem było omówienie stosunków polsko-litewskich i sytuacji międzynarodowej. Dyskutowano wówczas o niebezpieczeństwie odbudowy imperializmu rosyjskiego, demilitaryzacji Oobwo-
du Kalinigradzkiego oraz o rozszerzeniu Grupy Wyszehradzkiej o Litwę. Ten ostatni postulat był łączony z wnioskiem Litwy o przyjęcie do NATO¹⁶.

¹³ R. Korab-Żebryk, *AK nie dopuszczała się ludobójstwa*, „Kurier Wileński”, 23.10.1993, s. 3; *Pod rozważę Komisji oddano ocenę działalności AK na Wileńszczyźnie*, „Kurier Wileński”, 5.11.1993, s. 6–7; *Slaptas lenkų valstybinis požiūris į Armiją Krajoją*, „Atgimimas” 1993, nr 46–50; *Armijos Krajojos Klubas Lietuvoje?*, „Lietuvos aidas”, 16.12.1993, s. 5; *Lenkijos revanšistai kompromituoja Lietuvą pasaulyje*, „Atgimimas”, 3.11.1993, s. 7–9.

¹⁴ *Užsienio lietuvių spaudos skiltys*, „Gimtasis Kraštas”, 14–20.10.1993, s. 5; *Apie iš lubų rašomus memorandumus*, „Amžius”, 30 .10–5.11.1993, s. 7.

¹⁵ *Kas nori sutrukdyti Lietuvos ir Lenkijos tarpvalstybinį susitarimą?*, „Atgimimas”, 19.01.1994, s. 1–2. W memoriale wyrażono niepokój sytuacją mniejszości polskiej na Litwie, po odzyskaniu przez nią niepodległości 11 marca 1990 r. Sygnatariusze memoriału żądali wpisania postulatów autonomii Wileńszczyzny co najmniej w dziedzinach oświaty i kultury, całkowitego zwrotu ziemi dla rolników pochodzenia polskiego, zwrotu nieruchomości dla polskich organizacji społecznych skonfiskowanych w latach 1939–1940, zapewnienia ciągłości działalności Polskiego Uniwersytetu w Wilnie oraz możliwości ingerencji strony przy naruszeniu przez Litwę postanowień traktatowych, odnośnie polskiej mniejszości narodowej. Polskie Ministerstwo Spraw Zagranicznych negatywnie oceniło ten memoriał.

¹⁶ D. Šniukas, *Mylėti neprivalu, suprasti būtina*, „Tiesa”, 18.01.1994, s. 5; A. Vaišnys, *Lietuvos ir Lenkijos istorikai ir politikai Varšuvoje dvišalių santykių raidą*, „Lietuvos rytas”,

Negatywnie traktat z Polską ocenił lider Związku Centrum i przewodniczący Państwowej Komisji Problemów Regionalnych R. Ozolas. W swym wywiadzie dla dziennika „Lietuvos aidas” oskarżył on oficjalne władze Litwy o zdradę interesów państwowych poprzez ustępstwa stronie polskiej w sprawie Wilna i Wileńszczyzny w okresie międzywojennym, jak również o uniemożliwienie dostępu do projektu traktatu. Odwołując się do polskiego czasopisma „Nie” zarzucił ambasadorowi Widackiemu współpracę z polskimi organami bezpieczeństwa¹⁷.

Dziennik „Tiesa”, organ rządzącej LDPP, nawiązując do dyskusji wokół traktatu, wypowiedział się za rozsądnym rozwiązaniem problemu. S. Venskevičius, rzecznik prasowy frakcji LDPP w Sejmie, na łamach tego dziennika zamieścił artykuł, przedstawiający oficjalną pozycję większości sejmowej. Partia Pracy, uświadamiając sobie, że spory historyczne nie mogą doprowadzić do konsensusu, ponieważ naukowcy obu państw na sprawę przyłączenia Wileńszczyzny do Polski w okresie międzywojennym spoglądają z przeciwstawnych punktów widzenia, wypowiedział się za tym, aby podpisanie traktatu z Polską nie wiązać z oceną wydarzeń z 1920 r., na rzecz dobrych stosunków między krajami w teraźniejszości i przyszłości¹⁸. Podobnego zdania był też sprawozdawca radia „Wolna Europa” K. Girnius, którego wypowiedź została zamieszczona w tygodniku „Atgimimas”¹⁹.

W dniu 16 marca 1994 r. w Wilnie odbyła się narada przedstawicieli sześciu litewskich partii prawicowych (Partii Demokratów, Związku Centrum, Partii Niepodległości, Partii Republikanów, Tautininków (Narodowców), Związku Oj-

19.01.1994, s. 3; D. Šniukas, *Lietuva – Lenkija: tik bendradarbiavimas*, Tiesa, 21 I 1994, s. 5; M. Tamošiūnas, *Praetis ir dabarties politika*, 1.02.1994, s. 6.

¹⁷ *Lietuvos – Lenkijos sutartis: dar dvi nuomonės*, „Lietuvos aidas”, 10.03.1994; podobnie jak i R. Ozolas odnośnie traktatu wypowiedział się i P. Bičionaitis w artykule *Mums tinka tik gero kaimynų bendradarbiavimo sutartis* w dzienniku „Lietuvos aidas”, 3.03.1994, s. 7. Znamienny w pewnym sensie artykuł, odzwierciedlający pozycje nacjonalistycznie nastrojonej części społeczeństwa litewskiego, pojawił się w 12 numerze „Voruty”. Jego autor, P. Averka, znany z wcześniejszych wypowiedzi antypolskich, wyraził opinię, że traktaty z sąsiadami powinny być zawierane w oparciu na historyczne doświadczenie, a nie na deklaracjach partyjnych. Traktat opierający się na ustępstwach i „wyrzucaniu skruchy” określił jako wstyd dla Litwy. Zdaniem autora, w Polsce zbyt dużo pojawiło się pism antylitewskich, takich jak „Kierunki”, „Słowo”, „Kresy”, dążących do pogorszenia stosunków z Litwą. Zob. P. Averka, *Liublinas – Varšuva – Vilnius... Tokia sutartis liks gėdos puslapis Lietuvos istorijoje*, „Voruta”, 24–31.03.1994, s. 1–2.

¹⁸ S. Venskevičius, *Lietuvos – Lenkijos sutartis: politinės aistros ar blaivus protas*, „Tiesa”, 19.03.1994, s. 5.

¹⁹ K.K. Girnius, *Kuo naudinga sutartis su Lenkija?*, „Atgimimas”, 2.03.1994, nr 9, s. 3.

czynny oraz dwudziestu organizacji społecznych. Uczestnicy spotkania zwrócili się do prezydenta A. Brazauskasa o udostępnienie projektu traktatu, jak również wyeliminowanie z jego treści szkodliwych dla Litwy posunięć. Podkreślili oni, że traktat nie powinien być ratyfikowany przez mniejszości partii politycznych. W wypadku, jeżeli umowa będzie niezgodna z 17 artykułem Konstytucji Litwy²⁰, obiecali oni zorganizować interpelację ministrowi spraw zagranicznych p. Gylyswi oraz rozpocząć impeachment prezydentowi państwa, jak również prosić władze Litwy o przejrzenie i anonsowanie traktatu z Polską²¹.

W połowie marca 1994 r. przed Ministerstwem Spraw Zagranicznych Litwy, z inicjatywy Społecznego Komitetu do spraw Traktatu Litewsko-Polskiego, odbyły się nieliczne, lecz hałaśliwe pikety przeciwko traktatowi, w których uczestniczyło od 30 do 40 osób, przeważnie w starszym wieku²². Podobne akcje, tylko bardziej masowe, były organizowane przez Sąjūdis, stowarzyszenie „Vilnija” oraz kilka innych ugrupowań prawicowych.

Traktat litewsko-polski został parafowany w Warszawie 18 marca przez ministrów spraw zagranicznych P. Gylysa i A. Olechowskiego. Informację o tym zamieściło większość gazet litewskich²³. Obaj ministrowie podkreślili, że parafowanie traktatu jest wydarzeniem o szczególnym znaczeniu dla obu państw. Minister Olechowski zapewnił, że nie ma powodu do obaw, iż traktat nie gwarantuje praw mniejszości polskiej na Litwie a w opinii ministra P. Gylysa – nie jest normalne, że dwa sąsiadujące narody przez dłuższy czas nie miały wspólnego traktatu. W dzień parafowania dokumentu dziennikarz „Elty” A. Degutis na ulicach Warszawy przeprowadził krótki sondaż o Litwie. Jedni opiniowani wiedzieli coś o niej, inni nie potrafili odpowiedzieć, gdzie Litwa jest położona geograficznie, niektórzy nic nie słyszeli o traktacie litewsko-polskim, lecz wszyscy wiedzieli o sporach historycznych między Litwą a Polską i opowiadali się za życiem w zgodzie obojga narodów²⁴.

W dniu 26 kwietnia 1994 r. odbyła się historyczna wizyta Prezydenta RP L. Wałęsy na Litwę, podczas której został podpisany traktat Litewsko-Pol-

²⁰ 17 artykuł Konstytucji głosi, że „Stolicą Republiki Litewskiej jest odwieczna historyczna stolica Litwy – miasto Wilno”.

²¹ „Sostinės žodis”, 24.03.1994, s. 7; W tym samym miesiącu w Kownie odbyła się konferencja poświęcona traktatowi polsko-litewskiemu. Podkreślono na niej potrzebę likwidacji skutków okupacji i aneksji części Litwy Wschodniej w latach 1920–1939; zażądano od Polski rekompensaty za doznane szkody itd., „Voruta”, 10–16.03.1994, nr 10, s. 1;

²² *Kovo 17 d. visi į piketą!*, „Voruta” 1994, nr 11, s. 2;

²³ *Parafuota Lietuvos ir Lenkijos sutartis*, „Tiesa”, 19.03.1994, s. 3;

²⁴ „Tiesa”, 19.03.1994, s. 3;

ski²⁵. Wspomniany już korespondent Elty A. Degutis, w przededniu przyjazdu L. Wałęsy na Litwę, rozmawiał o perspektywie rozwoju stosunków między obu państwami z profesorem Instytutu Historii Polskiej Akademii Nauk Marianem M. Drozdowskim, znanym polskim pisarzem i reżyserem filmowym T. Konwickim, prezesem Ogólnopolskiego Klubu Miłośników Litwy L. Brodowskim. Wszyscy mówcy wyrazili nadzieję, że Traktat nie tylko ureguluje stosunki międzypaństwowe, ale też przyczyni się do zrealizowania konstruktywnej strategii dla dobra stabilności polityki w całej Europie Wschodniej i Środkowej²⁶.

Litwa i Polska podają sobie dłonie – pod takim tytułem wyszedł „Kurier Wileński” 27 kwietnia. W numerze tym zamieszczono sprawozdanie z wizyty prezydenta L. Wałęsy oraz przemówienia obu prezydentów w parlamencie litewskim. Litewscy politycy niejednoznacznie ocenili podpisany traktat. Oprócz rządzącej LDPP bezwarunkowo poparły go tylko dwie partie: Socjaldemokratyczna i Liberalna. Liderzy zaś innych, zwłaszcza prawicowych, odnośnie treści traktatu mieli sporo zastrzeżeń. Związek Centrum Traktat z Polską określił jako strategiczną klęskę Litwy. Lider Konserwatystów V. Landsbergis fakt podpisania traktatu ocenił pozytywnie, lecz ubolewał, że w jego tekście zostały pominięte bardzo ważne dla Litwy kwestie.

Tekst traktatu w języku litewskim został opublikowany w dziennikach „Tiesa” i „Lietuvos aidas”²⁷. Wkrótce po tym litewskie gazety rozpoczęły dyskusję nad dokumentem. Dużo miejsca dla niej udzielił tygodnik „Atgimimas”, jak również tygodnik „Amžius”, przeprowadzając wywiady z politykami, drukując relacje z debat w telewizji itd.²⁸

15 września 1994 r. w litewskim Sejmie rozpoczęto procedurę ratyfikowania traktatu. Debacie, która przez cały miesiąc toczyła się w parlamencie, towarzyszyły artykuły prasowe²⁹. Większość litewskich parlamentarzystów wypowiadała się za ratyfikacją dokumentu, lecz niektórzy z nich domagali się

²⁵ Przed przyjazdem polskiego prezydenta dzienniki litewskie opublikowały program jego wizyty, życiorys, sprawozdanie ze spotkania z nim litewskich dziennikarzy itd.;

²⁶ „Kurier Wileński”, 26.04.1994, s. 1.

²⁷ *Lietuvos Respublikos ir Lenkijos Respublikos draugiškų santykių ir gero kaimyninio bendradarbiavimo sutartis*, „Tiesa“, 28.04.1994, s. 5–6; *Lietuvos Respublikos ir Lenkijos Respublikos draugiškų santykių ir gero kaimyninio bendradarbiavimo sutartis*, „Lietuvos aidas“, 28 IV 1994, s. 11–12;

²⁸ *Lietuvos ir Lenkijos sutartis pasirašyta. Kaip ją vertinsim*, „Atgimimas“, 11.05.1994, s. 3–4; Rusija – 91, Lenkija – 94.

²⁹ *Lietuva ir Lenkijos sutartis: debatai Lietuvos Seime*, „Atgimimas“, 28.09.1994, s. 1–14.

przyjęcia sejmowego oświadczenia na temat historycznych stosunków z Polską oraz międzywojennego statusu Wileńszczyzny. Parlamentarzyści wyrazili żal, że Polska nie potrafiła pokonać psychologicznej bariery i nie przeprosiła Litwy za krzywdy, jakie wyrządziła jej przed wojną, tak, jak potrafiły to zrobić Niemcy wobec Polski, lecz w końcu zdecydowano się, aby traktat z Polską był ratyfikowany „za wszelką cenę”, bez przyjęcia dodatkowych oświadczeń.

Ratyfikacja traktatu nastąpiła 13 października 1994 r.

Summary

On 26 April 1994, the Lithuanian and Polish presidents signed in Vilnius the Treaty between the Republic of Lithuania and the Republic of Poland on friendly relations and good neighbourly cooperation. The Lithuanian press devoted much attention to the progress of negotiations in drafting this document and to its ratification by the Lithuanian Seimas in October 1994.

During 1993–1994, the Lithuanian newspapers *Lietuvos rytas*, *Respublika*, *Lietuvos aidas*, *Tiesa*, *Kurier Wileński*, also several smaller newspapers, such as *Voruta*, *Gimtasis kraštas*, *Atgimimas*, *SSI*, *Amžius*, published the articles devoted to a discussion of the Lithuanian-Polish relations.

This publication aims at conducting an analysis of the Lithuanian press and reviewing the articles devoted to the drafting, signature and ratification of the Treaty between the Republic of Lithuania and the Republic of Poland on friendly relations and good neighbourly cooperation, as well as to the political situation in Lithuania at the time of the drafting and signature of the mentioned agreement.

Keywords: International law, Polish – Lithuanian relations, Press, public opinion